

Jeg mener nu, at de Herrers Optræden var i højeste Grad uforsigtig.

Maa jeg saa rette nogle Ord til det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) i Tilslutning til det, som min ærede Kollega for Viborg Amts 3die Valgkreds (Jensen-Knudstrup) sagde forleden vedrørende Børneselv mordene. Det ærede Medlem for Viborg Amts 3die Valgkreds sagde, at Børnesagen i sin Almindelighed var et uhyre vanskeligt Materiale at operere med. Ja, det er et meget vanskeligt Materiale, og det er kun en enkelt Side af dette Materiale, som jeg i Øjeblikket finder Anledning til at gaa ind paa. Det er det Afsnit, som omtales i det ærede Medlems Tale, Sp. 191—92. Der nævner det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds en Række Børneselv mord og fremsætter følgende Bemærkninger Sp. 192: „... det er da i høj Grad paafaldende, at der er saa mange Selvmord blandt de Børn, som tjene ude paa Landet“. Maa jeg gøre opmærksom paa, at det er en forkert Opfattelse, som det ærede Medlem vilde kunne have faaet rettet ved nøjere at studere selve den Statistik, som han har citeret efter. Der forefalder ikke overordentlig mange — eller hvilket Udtryk det nu var, han brugte — Selvmord mellem Børn paa Landet. Den Periode, hvorfra Tallene for disse Børneselv mord haves, falder i 1895—1905. Der fandtes i 1901 2,449,540 Mennesker her i Landet, hvoraf Landbostanden ifølge den officielle Statistik udgjorde 980,605. Der var i disse 10 Aar 36 Børneselv mord her i Landet, og regnet forholdsvis efter de Tal, jeg her har, skulde der paa Landbostanden falde 14—15 Børneselv mord, men der falder kun 12. Altsaa er det urigtigt, naar det ærede Medlem siger, at det er i høj Grad paafaldende, at der er saa mange Selvmord blandt de Børn, som tjene paa Landet. Selvfølgelig er det beklageligt, at der er saa mange Børneselv mord i det hele taget, men det ærede Medlem maa ikke skyde over paa Landbrugerne, at det særlig skulde være dem og deres Tjenestedrenge, det gik ud over, thi det er galt.

Maa jeg i denne Forbindelse indskyde, at Børneselv mord ere aftagne i ganske betydelig Grad i den Tid, vi have haft Oplysninger derom, hvilke Oplysninger gaa 40 Aar tilbage i Tiden. I Tidsrummet 1865—75 havde vi 53 Børneselv mord. I 1875—85 er der 60 — der er altsaa en Stigning, og jeg skal senere nævne, hvorfra den stammer —, i 1885—95 er der 58, og fra 1895—1905 er der som nævnt 36 Børne-

selvmord. Hyppigheden er altsaa falden i de sidste 30 Aar, og Nedgangen stammer udelukkende fra Landdistrikterne, idet der i Byerne i det hele i de sidste 30 Aar konstant har været 9 Selvmord i hvert Tiaar. Altsaa, der er ikke mange Børneselv mord paa Landet, og Tallet er i Nedgang. Jeg tror ogsaa, at man ad anden Vej kunde have set det urimelige i at vælte dette Forhold over paa Landbruget og Tjenestedrengene paa Landet. Idet vi nemlig undersøge Motiverne til disse Børneselv mord, ville vi kun finde eet Tilfælde — jeg indrømmer, at allerede det er for meget —, hvor det er en streng Husbond, der har Skylden, hvorimod der er adskillige Tilfælde, hvor Tjenestedrengens Fader eller Moder staar op og vidner, at han har haft det godt i sin Kondition. Altsaa baade rent talmæssigt og efter Motiver er der ingen Grund til at sige, at der er særlig mange Selvmord blandt Tjenestedrengene paa Landet.

Maa jeg til Slutning gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Næstved (Andreassen). Det ærede Medlem sluttede sin Tale — vist i Aftes — med at forsikre, at det var fuldstændig ærligt og alvorligt ment, naar det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) forleden havde tilsagt Ministeriet sin Støtte i Tilfælde af en Kamp mod Landstinget for Gennemførelsen af de store Reforme. Jeg har ingen Grund til at tro, at det ærede Medlem for Næstved ikke fuldtud staar bagved denne Udtalelse, men det ærede Medlem er kommet for Skade der at forsikre, at vi ikke — jeg kunde næsten sige som sædvanlig — maa tage det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) altfor alvorligt. Det ærede Medlem udtalte nemlig i Foraaret her i Tinget, den 17. April, følgende. Det staar Sp. 7324, og med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere enkelte Sætninger. Det er under Valgretslovens Forhandling, da den her er til eneste Behandling. Han siger da overfor Venstre-reformpartiet og Ministeriet, at nu „er det Fællesskab forbi“. „Det er umuligt for os nogensinde at gaa sammen med Folk, der have svigtet den almindelige Valgret. Vi kunne forhandle sammen, som man er nødt til paa Rigsdagen, om mange Sager; men et Fællesskab af den Art, en samlet Kamp som i gamle Dage er forbi, umulig“. Og lidt videre fremme hedder det: „Vi stemme sammen her, men efter denne tilsyneladende fælles Afstemning gaa vi ud til Kampen, den Kamp, der ikke vil ophøre“. Altsaa,